

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.82/A

Dosar nr...../35/2015

Ședința publică din 14 martie 2019

Pe rol cauza privind apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea** și de inculpatul **A.** împotriva sentinței penale nr.57/P.I. din 26 aprilie 2017 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, pronunțată în dosarul nr...../35/P/2015.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, s-a prezentat apelantul intimat inculpat **A.**, asistat de apărători aleși, avocat **B.**, avocat **C.** și avocat **D.**.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, după care;

Neexistând cereri prealabile de formulat, Înalta Curte a constatat cauza în stare de judecată și a acordat cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că susține motivele de apel, astfel cum au fost formulate în scris și depuse la dosarul cauzei.

În temeiul dispozițiilor art.421 pct.2 lit.a Cod procedură penală, a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței, ca fiind nelegală și netemeinică, și în rejudecare să se dispună condamnarea inculpatului **A.** pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 cu referire la art.6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art.5 Cod penal, la o pedeapsă just individualizată, în regim privativ de libertate și într-un cuantum sporit.

Totodată, a solicitat reformarea hotărârii atacate în ceea ce privește și aspectele de nelegalitate, apelul vizând următoarele:

- greșita aplicare a pedepsei complementare și a pedepsei accesorii prevăzute de art.64 lit.a) Cod penal din 1969 cu referire la art.65 alin.1) Cod penal din 1969, respectiv art.64 lit.a) Cod penal din 1969 cu referire la art.71 alin.1 Cod penal din 1969, în sensul interzicerii dreptului de a alege. A apreciat ca fiind nelegală soluția instanței de fond în ceea ce privește interzicerea, cu titlu de pedeapsă complementară și pedeapsă accesorie, a drepturilor prevăzute de art.64 lit.a) Cod penal, respectiv, dreptul de a alege și dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivice publice. Astfel, instanța de fond i-a interzis inculpatului și dreptul de a alege, nesocotind practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a statuat că „dispozițiile art.71 din Codul penal referitoare la pedepsele accesorii se interpretează în sensul că interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a) teza a II-a – lit.c) din Codul penal nu se va face în mod automat, ci se va supune aprecierii instanței în funcție de criteriile stabilite în art.71 alin.3 din Codul penal”, această chestiune fiind unitară conform practicii judiciare în materie.

- omisiunea instanței de fond de a indica dispozițiile art.88 Cod penal din 1969, cu privire la deducerea perioadei reținerii și arestului preventiv. A arătat că, deși instanța de fond s-a raportat la dispozițiile art.404 alin.4 lit.a) Cod procedură penală cu privire la deducerea perioadei de detenție, consideră că era necesar să se aplice toate dispozițiile legale în materie, inclusiv dispozițiile art.88 Cod penal din 1969, care prevăd computarea duratei măsurilor preventive privative de libertate.

- greșita aplicare a dispozițiilor art.118 alin.1 lit.d) Cod penal din 1969, cu privire la confiscarea folosului infracțiunii de trafic de influență. A arătat că temeiul juridic în baza căruia s-a dispus confiscarea specială a sumei de 20.000 euro, în echivalent, respectiv art.118 alin.1 lit. d) Cod penal din 1969, este incomplet, considerând că instanța de fond avea obligația de a dispune această măsură în conformitate cu prevederile art.257 alin.2 Cod penal din 1969 coroborat cu art.256 alin.2 Cod penal din 1969, potrivit cărora: „bani, valorile sau orice alte bunuri primite se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani”.

- omisiunea instanței de fond de a dispune cu privire la menținerea măsurii sechestrului asigurător în conformitate cu prevederile art.20 din Legea nr.78/2000. A arătat că instanța de fond a menținut măsura sechestrului asigurător dispusă în cauză de procuror, în baza art.404 alin.4 lit.c) raportat la art.249 alin.1 și 4 Cod procedură penală. A apreciat că art.20 din Legea nr.78/2000, modificată, este temeiul de drept corect, întrucât potrivit acestuia „în cazul săvârșirii unei infracțiuni prevăzute în Legea nr.78/2000, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie”. Pe cale de consecință, a solicitat să facă aplicarea disp. art.404 alin.4 lit.c) Cod procedură penală raportat la art. 20 din Legea nr.78/2000, modificată.

- greșita aplicare a dispozițiilor art.275 alin.3 Cod procedură penală cu privire la obligarea inculpatului la plata cheltuielilor judiciare față de stat, solicitând reformarea hotărârii sub acest aspect, respectiv indicarea textului de lege aplicabil, dispozițiile art. 274 alin.1 Cod procedură penală.

Făcând referire la situația de fapt reținută prin rechizitoriul .../P/2015 din data de 25.09.2015 al Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea și la sentința penală nr.57/P.I. din 26 aprilie 2017 pronunțată în dosarul nr...../2015 de către Curtea de Apel Oradea, a învederat că hotărârea primei instanțe este atât nelegală, cât și netemeinică, pentru următoarele motive:

În ceea ce privește individualizarea pedepsei, instanța de fond a avut în vedere gradul de pericol social în concret al faptei comise, circumstanțele reale în care aceasta a fost săvârșită, scopul urmărit de inculpat, dar și circumstanțele personale ale acestuia, faptul că este tânăr, cu posibilități de reeducare, la primul contact cu legea, apreciind că aplicarea unei pedepse orientate spre minimul special prevăzut de lege este de natură a asigura realizarea scopului preventiv al pedepsei și funcțiile educative și sancționatorii ale acesteia. De asemenea, pentru aceleași considerente, s-a apreciat că modalitatea de executare cu suspendare este una rezonabilă.

Însă, apreciază că, în raport cu circumstanțele obiective ale cauzei și cu circumstanțele personale ale inculpatului, instanța de fond a făcut o greșită

individualizare judiciară a pedepsei aplicate inculpatului, atât în ceea ce privește cuantumul pedepsei, cât și modalitatea de executare a acesteia.

Probatoriul administrat în cursul urmăririi penale și confirmat în fața instanței de fond - schimbat în fața instanței supreme, în ceea ce privește declarațiile martorilor denunțatori - , a stabilit următoarele împrejurări concrete de comitere a infracțiunii de trafic de influență:

La data de 30 aprilie 2015, cei doi martori denunțatori, E. și F., au formulat câte un autodenunț, prin care au sesizat comiterea unor infracțiuni de corupție de către inculpatul A..

În vara anului 2012, într-un dosar penal instrumentat de către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare (dosarul penal nr..../P/2012), denunțatorii E. și F., împreună cu numitul G., au fost cercetați pentru comiterea infracțiunilor de dare de mită, în formă continuată și contrabandă, în formă continuată.

A arătat că, în fapt, aspectele premergătoare înțelegerii dintre cei doi denunțatori și inculpatul A. au avut loc începând cu data de 26 iunie 2012, când s-a dispus reținerea celor doi denunțatori, în timp ce se aflau la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare, aceștia discutând cu acea ocazie cu inculpatul, care i-a asistat, în calitate de avocat ales.

Ulterior discuției, inculpatul A. s-a deplasat în parcare din fața sediului Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare, la autoturismul în care se aflau martorele H., I. și J., pe care le-a invitat la biroul său, pentru a discuta despre situația juridică a denunțatorilor.

Conform declarației martorei H., dată în fața organelor de urmărire penală și în fața instanței de fond, soțul său E. i-a cerut să meargă să discute cu avocatul A., să-i dea acestuia suma pe care o va cere „pentru a-i scoate”, spunând că celelalte amănunte le va discuta chiar el cu avocatul.

Potrivit acestei prime înțelegeri, din data de 26 iunie 2012, martorele H., I. și J. s-au deplasat în data de 27 iunie 2012 la sediul cabinetului de avocat A., pentru a discuta despre situația juridică a martorilor denunțatori. Cu această ocazie, inculpatul A. a solicitat de la numitele J. și H. suma totală de 20.000 euro (câte 10.000 euro de la fiecare), precizându-le că, în cazul în care îi vor remite aceste sume de bani, va rezolva problema juridică a denunțatorilor F. și E., va rezolva cazul și îi va scoate din arestul preventiv, fără să le menționeze cum va acționa, în mod concret.

De asemenea, inculpatul A. le-a comunicat martorelor J. și H. că detaliile le va stabili cu cei doi denunțatori, F. și E..

În data de 12.07.2012, în contextul discuțiilor anterioare și după aproximativ două săptămâni de la acestea, în timp ce denunțatorii F. și E. se aflau la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Satu Mare, așteptând să intre în biroul procurorilor în legătură cu cercetarea efectuată asupra acestora în dosarul nr./P/2012, a avut loc solicitarea efectivă, cei doi martori denunțatori purtând o discuție cu apărătorul lor ales.

Pe parcursul discuției, inculpatul A., în calitate de apărător ales al celor doi martori denunțatori, a lăsat să creadă că are influență asupra judecătorilor de la Tribunalul Satu Mare și Curtea de Apel Oradea, pretinzând de la aceștia suma de 40.000 euro, câte 20.000 euro de la fiecare, promițând că va discuta cu judecătorii însărcinați să soluționeze cererile ulterioare legate de măsura arestării preventive și că îi va determina să dispună punerea denunțătorilor în libertate.

După această înțelegere, remiterea sumelor solicitate a avut loc în mai multe etape, respectiv:

- în perioada 04.07.2012 – 07.07.2012, a fost remisă către inculpatul A. suma de 7.000 euro de către martorele J. și H., din care suma de 2.000 euro a fost remisă acestuia de martora J. și suma de 5.000 euro a fost remisă de martora H.;
- după aproximativ 3-4 săptămâni, a fost remisă către inculpat o altă sumă de bani, respectiv 7.000 euro, de către martora J., în contextul explicat în rechizitoriu;
- în august 2012, martora H. a remis inculpatului suma de 2.000 euro;
- în septembrie 2012, tot martora H. a remis inculpatului și suma de 3.000 euro;
- după eliberarea sa, martorul denunțator F. a remis inculpatului suma de 4.500 lei (în echivalent 1.000 euro).

În cauză, în ceea ce privește remiterea sumelor de bani, nu a existat niciun fel de retractare a declarațiilor, aspectele retractate vizând titlul cu care acestea au fost date.

În urma perchezițiilor efectuate la cabinetul individual de avocat A. au fost identificate următoarele înscrisuri:

- contractul de asistență juridică nr. 002397/25.06.2012, având ca obiect asistența juridică a clientului E., în ambele exemplare, ceea ce demonstrează că nu a fost înmănat denunțatorului. A precizat că în conținutul contractului de asistență nu este menționat onorariul convenit de părți.
- contractul de asistență juridică nr. 002398/26.06.2012, având ca obiect asistența juridică a clientului F., ambele exemplare, ceea ce demonstrează că nu a fost înmănat denunțatorului. În cuprinsul contractului, s-a menționat că părțile au stabilit un onorariu de 4.500 lei, cu un avans de 2.500 lei.

De asemenea, în urma percheziției domiciliare, au fost identificate și chitanțele eliberate pentru sumele anterior arătate, respectiv chitanțele fiscale nr. 272/27.06.2012 și nr. 273/27.06.2012, în acestea fiind înscrise alte sume de bani decât cele care au fost remise în mod efectiv.

A susținut că toate aceste aspecte dovedesc existența unor neconcordanțe între sumele indicate ca onorariu în cuprinsul contractelor de asistență juridică și cele raportate ca fiind încasate de inculpatul A., precum și între toate acestea și mențiunile din cadrul evidențelor duble, ținute de către inculpat.

Totodată, în urma examinării celor 4 (patru) blocuri - chitanțier ridicate de organele de urmărire penală cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la adresa unde funcționează cabinetul individual de avocat A., blocuri – chitanțier, referitoare la încasările cabinetului de avocatură, pentru perioada 09.03.2012-23.06.2012, s-a constatat faptul că, pentru clienții E. și F. sau pentru soțiile

acestora, nu au mai fost eliberate sau completate alte chitanțe fiscale cu privire la alte sume încasate.

În ceea ce privește circumstanțele obiective ale cauzei și cele personale ale inculpatului, a considerat că atingerea dublului scop al pedepsei, preventiv și educativ, este condiționată de caracterul adecvat al acesteia, de asigurarea unei reale evaluări între gravitatea faptelor, pericolozitatea socială a făptuitorului, pe de o parte, și durata sancțiunilor și natura acestora, pe de altă parte.

Față de aspectele prezentate, în raport cu circumstanțele reale de comitere a faptei și circumstanțele personale, reprezentantul Ministerului Public a considerat că se impune să i se aplice inculpatului o pedeapsă mai aspră.

A susținut că, în cauză, există o problemă, creată de declarațiile martorilor, date în fața instanței de apel, care sunt contrare celor date în cursul urmăririi penale și celor date în fața instanței de fond, respectiv declarația martorei J. din data de 03.12.2018, neconcordanța privind titlul cu care au fost acordate sumele de bani, și nu cu privire la sumele date, și cea a martorei I. din data de 12.11.2018, care, de asemenea, face trimitere la chestiunea de reprezentare ca fiind titlul cu care au fost acordate sumele de bani.

De asemenea, există și declarația martorului K., care a arătat contextul în care a formulat un denunț împotriva avocatului A., cu privire la care s-a pronunțat soluția de clasare.

În declarația din 03.09.2018, martorul denunțător F. a revenit asupra declarațiilor cu privire la titlul cu care a acordat banii inculpatului A., arătând că, „sub nicio formă, inculpatul nu a spus că va interveni la judecător și că va rezolva problema în sensul celor arătate”, că nu a luat legătura cu acesta ulterior și că declarațiile de la urmărire penală cuprind aceleași aspecte.

De asemenea, martorul denunțător a mai declarat că nu a știut să formuleze denunțul și că a fost ajutat de procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

În ceea ce privește motivația „înțoarcerii” și a dublei depoziții, a arătat că martorul a susținut că, în vara anului 2015 a fost foarte stresat pentru că a fost condamnat la o pedeapsă foarte aspră, de 6 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă cu țigări, că la vremea respectivă copiii săi erau mici, la școală, că așa a gândit că este bine la acel moment și că nu mai reține ce a declarat în fața instanței de fond.

Reprezentantul Ministerului Public a concluzionat că, astfel, s-ar putea sugera faptul că martorul denunțător F. l-a denunțat pe inculpat din răzbunare, dacă s-ar lua în considerare ultima declarație a acestuia.

Referitor la martorul denunțător E., a învederat că acesta și-a menținut depozițiile în legătură cu suma, cu modul de remitere a acesteia, însă în ceea ce privește titlul cu care a dat suma de bani, martorul a susținut că, a înțeles să declare în cursul urmăririi penale că banii pe care i-a dat inculpatului A. erau pentru a interveni în vederea obținerii unei soluții favorabile, pentru a-l susține pe colegul său F., care, în opinia acestuia, era „înverșunat”, întrucât îi dăduse apărătorului ales o sumă mare de bani și a fost condamnat la o pedeapsă cu executare.

De asemenea, martorul E. a declarat că scopul depoziției sale din cursul urmăririi penale, respectiv declarația dată împotriva lui A., a fost pentru a-și recupera suma de bani pe care a dat-o inculpatului.

În opinia reprezentantului Ministerului Public, retractarea parțială a declarațiilor date de către cei doi martori denunțatori, numai în ceea ce privește titlul cu care au fost acordați banii, nu are nicio explicație rezonabilă, fiind influențată de contextul mediatic în mijlocul căruia se află Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, motiv pentru se impune înlăturarea din procesul de analiză și coroborarea probelor, a declarațiilor date de aceștia în fața instanței supreme.

În plus, a arătat că inculpatul A. a contestat nu numai cuantumul sumelor primite de la denunțatori, ci și faptul că a avut o înțelegere cu aceștia, susținând că, de fapt, a avut o înțelegere cu aparținătorii.

A susținut că inculpatul nu și-a îndeplinit obligațiile legale impuse de Legea nr. 51/1995, de emitere a chitanțelor în acord cu sumele primite și cu titlul acestora și că nu găsește nicio explicație rezonabilă în acest sens, considerând că un posibil motiv ar fi acela de a nu se autoincrimina pentru o altă faptă.

Având în vedere că sumele de bani sunt mari, a considerat că, dacă inculpatul ar fi avut o conduită licită, negocierea dintre acesta și cei doi martori denunțatori s-ar fi făcut în mod transparent, cu emiterea tuturor documentelor, fără a mai exista discuții cu privire la titlul cu care au fost acordate sumele de bani, ori identificarea obligațiilor de diligență depuse de avocat.

Pentru concluziile expuse, reprezentantul Ministerului Public a solicitat Înaltei Curți admiterea apelului, în sensul solicitărilor formulate.

Apărătorul ales al apelantului intimat inculpat, avocat B., având cuvântul, a solicitat:

- admiterea apelului declarat de către inculpat împotriva sentinței penale nr.57/P.I. din 26 aprilie 2017 a Curții de Apel Oradea întrucât, în primul rând, aceasta nu este motivată, desființarea sentinței și trimiterea spre rejudecare a cauzei;

- constatarea, ca netemeinică și nelegală, a hotărârii atacate, în al doilea rând;
- desființarea hotărârii atacate, în baza art.421 pct.2 lit.a) raportat la art.423 alin.1 și 2 Cod procedură penală, și în rejudecare, achitarea inculpatului, în baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a) sau lit.b) Cod procedură penală, întrucât, în principal, fapta nu există și, în subsidiar, nu este prevăzută de legea penală, neexistând promisiunea exercitării vreunei influențe ilicite asupra unor magistrați sau tuturor magistraților care au judecat cauza, în care erau trimiși în judecată cei doi autodenunțatori, E. și F..

De asemenea, a solicitat să se aibă în vedere următoarele:

- inculpatul A. este nevinovat, astfel cum rezultă din ansamblul probator administrat în cauză;

- fapta pentru care inculpatul a fost condamnat de Curtea de Apel Oradea în primă instanță nu există sau există parțial, existența parțială echivalând cu neprevăderea acesteia de legea penală, întrucât inculpatul nu a făcut niciun fel de promisiuni;

- declarațiile martorilor E. și F. au fost consemnate după dictare, fiind influențate și contrafăcute, că s-a procedat la ticluirea acestor declarații, întrucât în acestea se regăsesc termeni de specialitate juridică pe care cei doi nu aveau cum să îi cunoască, având în vedere pregătirea intelectuală rudimentară și inexistența unei pregătiri juridice a acestora.

- că s-a dovedit, prin atașarea dosarelor Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, faptul că denunțurile martorilor E. și F. au fost provocate prin exercitarea unor presiuni asupra celor doi, anterior formulării declarațiilor, respectiv prin transferarea, la solicitarea Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, de la Penitenciarul Oradea la sediul unității de parchet. A învederat că martorii denunțatori au fost transferați de mai multe ori la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, anterior formulării denunțurilor, și chiar și cu două zile înainte de a da declarații în fața instanței de fond. A subliniat că cele expuse rezultă din actele dosarului și că, în opinia apărării, ar putea fi pusă în discuție nu numai tentativa, ci chiar consumarea infracțiunii de influențare a declarațiilor martorilor.

- fapta pentru care inculpatul a fost condamnat nu există, nici în fapt, nici în drept.

Cu privire la hotărârea atacată, a arătat că aceasta nu întrunește cerințele prevăzute de art.403 alin.1 literele b), c) și d) Cod procedură penală, solicitând desființarea acesteia, în baza art.421 pct.2 lit.b) Cod procedură penală, cu aplicarea art.6 par.1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât din maniera în care a fost redactată hotărârea, se încalcă dreptul acestuia la un proces echitabil.

A susținut că din conținutul acesteia lipsesc descrierea faptei, locul comiterii, locul consumării acesteia, data sau timpul săvârșirii, că nu au fost analizate probele administrate în cauză, în cauză nu au fost avute în vedere declarațiile martorilor, care au arătat, fără echivoc, că fapta nu a fost săvârșită în data de 12 iulie 2012, când cei doi martori au fost citați la Biroul Teritorial Satu Mare al Direcției Naționale Anticorupție, dat fiind faptul că au fost prezenți cei trei polițiști, care au format escorta celor doi, fiind în permanență în prezența și în apropierea acestora.

De asemenea, a arătat că lipsește discuția juridică complexă din momentul reținerii săvârșirii infracțiunii de trafic de influență în sarcina inculpatului.

În cauză, nu au fost avute în vedere probele administrate în apărare, respectiv declarațiile celor trei polițiști care au format escorta, L., M. și N., care i-au însoțit pe cei doi martori în data de 12 iulie 2012 la sediul Direcției Naționale Anticorupție - Biroul Teritorial Satu Mare. În opinia apărării, din declarațiile celor trei polițiști reiese, fără echivoc, că nu au avut loc nici un fel de discuții între inculpatul A., care la momentul acela avea calitatea de avocat al celor doi martori autodenunțatori sau urma să aibă această calitate, și martorii denunțatori.

A mai arătat că Direcția Națională Anticorupție nu a putut să asocieze în niciun moment prezența concomitentă a inculpatului cu prezența celor doi martori autodenunțatori, decât în data de 12 iulie 2012, în fața sediului Direcției Naționale Anticorupție, Biroul Teritorial Satu Mare - domeniu public al

Municipiului Satu Mare -, susținându-se de către acuzare, că în atare condiții, în prezența celor trei polițiști care compuneau escorta, a avut loc consumarea infracțiunii de trafic de influență prin care inculpatul ar fi promis că intervine asupra magistraților din cadrul Tribunalului Satu Mare și din cadrul Curții de Apel Oradea, în schimbul sumei de 40.000 euro, în vederea obținerii unor soluții favorabile pentru clienții săi E. și F., chiar definitive, iar astfel de soluții erau excluse la acea dată.

A evidențiat că, din toate cele expuse rezultă reaua-credință a anchetatorilor, aceștia procedând la înscenarea acuzațiilor aduse inculpatului A.. În susținerea celor arătate mai sus, a invocat și profesia avută anterior de către inculpat, respectiv procuror, inculpatul devenind ulterior avocat, învederând că nu poate admite că inculpatul, prin prisma profesiilor avute, conștient de semnificația acțiunilor sau inacțiunilor sale, ar putea pretinde de la doi inculpați, arestați într-o cauză de luare de mită și contrabandă, 40.000 euro pentru a-și exercita influența ilicită asupra judecătorilor care judecau sau urmau să judece cauza.

Având în vedere maniera în care a fost concepută fapta de către acuzare și a fost pusă în sarcina inculpatului, era imposibilă consumarea acesteia. Cei trei polițiști din escortă au confirmat că nu au avut loc astfel de discuții între inculpat și cei doi martori denunțatori, declarațiile acestora fiind nesocotite, judecătorul de fond nefăcând nicio referire la declarațiile acestora.

Astfel, în cauză nu s-a stabilit data când s-a comis infracțiunea, având în vedere că s-a susținut că în perioada 4-7 iulie 2012 inculpatul a luat banii, iar în data de 12 iulie 2012 a făcut promisiunea că va interveni la judecători. În astfel de condiții, acuzarea susține în continuare că, deși remiterea banilor a avut loc în perioada 4-7 iulie 2012, târgul efectiv, ilicit, prin care inculpatul și-a vândut influența ilicită și a fost cumpărată de către cei doi martori autodenunțatori a avut loc în data de 12 iulie 2012, în opinia apărării, săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, într-o astfel de manieră, fiind imposibilă.

Referitor la data comiterii infracțiunii, a mai subliniat că, în cursul judecății în primă instanță, s-a reținut că traficul de influență ar fi fost comis în cursul verii anului 2012, nefiind stabilită o dată concretă, deși acuzarea susține că inculpatul a luat banii în 4-7 iulie 2012, iar influența ilicită a fost promisă și vândută în 12 iulie 2012, fiind singura împrejurare când cei trei s-au întâlnit.

În susținerea celor învederate, a invocat o opinie din literatura de specialitate, respectiv aceea că infracțiunea de trafic de influență nu este o infracțiune susceptibilă a fi săvârșită în formă continuă, aceasta consumându-se instantaneu, în momentul în care are loc înțelegerea ilicită și se exprimă promisiunea, banii putând fi dați și ulterior. De esență este că infracțiunea propriu-zisă se comite în momentul în care are loc înțelegerea ilicită și promisiunea exercitării influenței asupra funcționarului, de a face, de a nu face sau de a omite efectuarea vreunui act care intră în atribuțiile sale de serviciu.

Având în vedere maniera în care este descrisă și reținută fapta inculpatului de către judecătorul instanței de fond, a concluzionat că nu era posibilă săvârșirea acesteia, astfel că fapta nu există.

A arătat că, modalitatea concretă în care inculpatul ar fi lăsat să se înțeleagă că are influență asupra judecătorilor de la Tribunalul Satu Mare și de la Curtea de Apel Oradea, nu este descrisă nici în rechizitoriu, și nici în hotărârea atacată, deși norma de incriminare a infracțiunii de trafic de influență se referă la modalități concrete, și nu abstracte. Astfel, nu este suficient să se insereze în rechizitoriu că inculpatul „a dat de înțeles”, ci trebuie arătată modalitatea concretă în care acesta a lăsat să se înțeleagă că are influență asupra judecătorilor, în actul de sesizare nefiind descrisă maniera concretă prin care acesta le-a creat cumpărătorilor reprezentarea, lipsită de echivoc, a influenței pe care urma să o exercite contra banilor iliciți pe care i-a încasat.

Din probatoriul administrat în cauză, nu reiese că sumele de bani pe care le-a încasat inculpatul ar fi fost echivalentul în bani al unei prestații ilicite pe care acesta urma să o exercite în folosul celor doi martori autodenunțatori, F. și E., în cauza având ca obiect luarea de mită și contrabanda săvârșită de către aceștia. Luarea banilor de către inculpat a reprezentat, de fapt, angajamentul acestuia față de cei doi, acesta constând în a-i apăra, în a le rezolva situația juridică. Inculpatul nu a încălcat specificul profesiei și nici statutul avocatului, când și-a asumat obligația profesională de a-i apăra pe cei doi, care este o obligație de diligență, și nu de rezultat, întrucât avocatul nu își asumă niciodată obligații de rezultat, oricât de evident ar fi câștigul cauzei.

Inculpatul A. a acționat ca un avocat, asumându-și obligații de diligență, anume de a face tot ce îi stă în putință pentru a valorifica dreptul sau interesul clientului său.

Din declarațiile celor doi martori autodenunțatori F. și E. date în cursul judecății (în fața instanței de fond și în fața instanței de apel) nu reiese că inculpatul A. le-ar fi făcut vreo promisiune celor doi, în afara celei de a-i apăra.

Cei doi martori autodenunțatori F. și E. au avut în vedere activitatea inculpatului ca avocat, pentru acest motiv l-au angajat, au avut în vedere notorietatea, prestigiul și pregătirea profesională a acestuia, inculpatul fiind cunoscut la acea dată, ca fiind un avocat foarte bun, care rezolvă problemele juridice ale clienților săi, din punct de vedere profesional, și nu în alt mod, arătând că aportul pe care îl aduce avocatul atunci când susține cauza clientului său este un aport intelectual, care trebuie plătit.

A susținut că în prezent există orientarea ca avocatul să își justifice onorariul pe care îl pretinde.

La acel moment inculpatul era plătit de către cei doi martori autodenunțatori în calitate de avocat, și nu pentru alt fel de activități, cum sunt cele care implică, spre exemplu, munca fizică, ci pentru munca intelectuală pe care acesta o depunea pentru a-i apăra, urmare a studiului și a pregătirii sale profesionale continue, pentru acestea, având dreptul să pretindă un onorariu (chiar și anterior efectuării prestației, potrivit legii și statutului avocatului).

A subliniat, încă o dată, că celor doi martori autodenunțatori E. și F. le-au fost dictate declarațiile de către polițistul judiciar, chiar cei doi martori spunând că le-au fost dictate, nefiind ajutați în formularea denunțurilor, așa cum susține reprezentantul Ministerului Public. Faptul că le-au fost dictate declarațiile rezultă din exprimările folosite, care denotă cunoștințe de specialitate.

Inculpatul nu s-a întâlnit cu martorii denunțatori la inițiativa sa, într-un loc stabilit de el, nici nu putea să meargă când voia să vorbească cu cei doi pentru a încheia înțelegeri ilicite, întrucât aceștia se aflau în stare de arest preventiv. Astfel că, sediul Direcției Naționale Anticorupție – Biroul Teritorial Satu Mare, a fost singurul loc unde acuzatorii și-au dat seama că îi puteau aduce pe cei doi martori pentru a-i înscena inculpatului comiterea infracțiunii de trafic de influență.

Totodată, a arătat că nu s-a stabilit cine a fost inițiatorul ofertei ilicite. Pe de o parte, inițiatorul poate fi vânzătorul de influență, în speța de față, avocatul, care solicită o sumă de bani (prețul intervenției ilicite) și promite, în schimb, exercitarea influenței asupra funcționarului public, dar poate fi și cumpărătorul de influență, în acest caz, inculpații, chestiunea stabilirii inițiatorului ofertei ilicite fiind lăsată nelămurită, deși, în opinia apărării, prezintă interes în stabilirea fără echivoc a stării de fapt.

Judecătorul de la instanța de fond nu a explicat diferențele dintre ceea ce au declarat cei doi martori în fața instanței și ceea ce a fost consemnat, întrucât cele patru declarații nu se aseamănă (două ale lui E. și două ale lui F.).

Totodată, a invocat faptul că cei doi martori nu mai folosesc în fața instanței exprimarea folosită în fața organelor de urmărire penală și că a dat astfel de exemple în motivele de apel, exemplificând „eu am înțeles prin acesta că avocatul A. avea să discute cu judecătorii însărcinați cu judecarea contestațiilor noastre privitoare la arestul preventiv”.

Judecătorul de la instanța de fond a refuzat să consemneze ceea ce a declarat martorul F., respectiv că nu a avut nicio înțelegere cu A. pentru mituirea judecătorilor, că nu a avut nicio înțelegere că banii pe care acesta îi dă inculpatului sunt pentru a interveni la judecatori. Cele declarate de martor au fost totuși consemnate, la solicitarea apărării, dar într-o altă manieră decât cea în care acesta a declarat.

Dacă ar fi audiată fie și numai o parte din ședința de la instanța de fond, cu mențiunea că cei doi martori denunțatori se aflau în boxă, Înalta Curte și-ar da seama de reaua-credință a judecătorului de fond, care nu a urmărit altceva decât să confirme actul de acuzare.

Conchizând, a arătat că, din probele administrate în cauză, nu rezultă că inculpatul ar fi încălcat statutul profesiei de avocat sau Legea nr.51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, dar nici legea penală, acesta înțelegând exclusiv să-și exercite profesia.

Referitor la apelul declarat de parchet, a solicitat respingerea acestuia, apreciind că este *pro cauza*, întrucât au fost ignorate probele administrate de apărare, respectiv cele trei declarații ale polițiștilor din escortă, declarațiile martorilor date în fața instanței de apel, cu privire la denunțurile formulate, anume că acestea le-au fost dictate.

Apărătorul ales al apelantului intimat inculpat, avocat C., având cuvântul, a evidențiat că în cursul audierii martorilor K., E. și F., în fața instanței supreme, nu a mai fost necesar să le adreseze întrebări celor trei, întrucât declarațiile acestora au fost în sprijinul apărării inculpatului.

Referitor la susținerile procurorului cu privire la declarațiile celor trei martori, date în fața instanței supreme, cum că acestea ar fost făcute sub influența evenimentelor petrecute la Direcția Națională Anticorupție Oradea, a susținut că la momentul la care cei trei martori au fost audiați, aceste evenimente nu le erau cunoscute tuturor.

Față de convorbirile purtate între procurorii de la DNA Oradea, în care se vorbea despre „cumințirea judecătorilor”, a considerat că este demonstrată gravitatea evenimentelor desfășurate la această unitate de parchet. A apreciat că, față de modul în care s-au consemnat declarațiile martorilor, respectiv, aceștia nu au fost lăsați să declare, ci s-a consemnat ce a vrut judecătorul, în sala de judecată acesta s-a comportat ca un procuror.

A învederat că martorul K., propus a fi audiat la cererea apărării, a declarat în fața instanței supreme că, în timp ce se afla în executarea unei pedepse privative de libertate, a fost căutat de un ofițer, neînțelegând la acel moment dacă acesta era de la SIPA, SRI sau DGA.

Martorul a declarat că ofițerul i-a cerut să ia legătura cu E. și F., aflați într-o altă celulă, pentru a-i determina pe aceștia doi să facă denunțuri.

Martorul K. a fost luat din celula lui și transferat în celula lui E. și F., a luat legătura cu cei doi și a început să le inducă ideea de a face denunțuri.

Astfel, a încercat să îi determine pe cei doi să facă denunțuri, aceștia spunând: „nu avem ce să denunțăm”.

Ulterior, K. a fost mutat din celula celor doi în celula lui, cei trei fiind despărțiți.

A arătat că E. și F. au fost chemați de un alt ofițer, mai întâi în penitenciar. Apoi au fost scoși din penitenciar și, după câteva luni de discuții, de „prelucrare”, cei doi au acceptat să povestească și să facă denunțuri, așa cum li s-a cerut de către procuror.

Referitor la afirmația că denunțul le-ar aparține celor doi, a precizat că aceasta este infirmată de conținutul denunțurilor, din care rezultă că este folosit un limbaj pe care cei doi nu aveau cum să îl stăpânească, având în vedere ocupația acestora.

A susținut că, printre altele, și limbajul folosit în denunț prezintă importanță, în cazul de față, utilizarea cuvântului „contestație”, care la data la care s-ar fi comis infracțiunea de trafic de influență, respectiv anul 2012, nu avea de-a face cu vreo instituție juridică în vigoare.

Pe parcursul procesului, celor trei, K., F. și E., le-a fost păstrată calitatea de martor. Or, apărarea își menține punctul de vedere cu privire la faptul că denunțatorul nu poate fi audiat ca martor, învederând că pe parcursul procesului a invocat o excepție de neconstituționalitate cu privire la acest aspect.

În continuare, apărătorul inculpatului a făcut referire la profesia de avocat, precizând că aceasta este o profesie grea, întrucât avocatului i se transmit de către parte toate grijile și că, indiferent dacă partea are sau nu dreptate, aceasta consideră că avocatul este dator să ia asupra sa grijile și problemele sale, astfel că justițiabilul caută un avocat bun, iar în cauză chiar martorul denunțator E. a declarat că l-a angajat pe A. pentru a-l apăra, deoarece acesta era cunoscut ca fiind cel mai bun avocat din Satu Mare.

Totodată, a considerat că suspiciunea sa cu privire la supărarea justițiabilului pe avocat, în acest caz, este rezonabilă, întrucât cei doi martori denunțatori au fost condamnați pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă la pedepse cu închisoarea, pedepse foarte mari (6 ani, respectiv 5 ani), astfel că este ușor să obții un denunț de la justițiabilul în cauză, în privința avocatului care l-a apărut.

A mai susținut că, pe când în București „trofee” Direcției Naționale Anticorupție sunt oamenii politici, în provincie aceste „trofee” sunt aleșii locali, judecătorii (chiar și din această cauză rezultând acest lucru, întrucât lui K. i s-a cerut să formuleze denunțuri împotriva judecătorilor, aspecte confirmate de E. și F.), procurorii și avocații, prezentând importanță în contorizarea activității Direcției Naționale Anticorupție.

A solicitat instanței să constate că onorariul pe care l-a negociat inculpatul cu cei doi martori denunțatori este justificat, întrucât procesul s-a desfășurat în mai multe etape, o primă etapă în primă instanță, o a doua etapă, exercitarea căii de atac în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, și o a treia etapă, rejudecarea. În opinia apărării, onorariul solicitat de către inculpat este justificat, nu este mare și nu consideră că are cineva dreptul să îl conteste, întrucât o parte din acel onorariu, respectiv 40%, devine venit public.

A invocat faptul că nu putea avea loc o înțelegere ilicită între inculpat și cei doi martori autodenunțatori, aflați în stare de arest, în fața sediului Direcției Naționale Anticorupție, în prezența celor trei polițiști care formau escorta, întrucât aceștia din urmă se aflau la mică distanță de cei trei, fiind exclus ca aceștia să nu audă discuțiile dintre inculpat și cei doi martori.

Inculpatul nu a negociat și nu a cerut bani pentru a interveni la judecatori, menționând că cei doi denunțatori și soțiile acestora au dat declarații în acest sens, respectiv că niciodată inculpatul nu a spus că va merge la judecător. Totodată, a susținut că martorii denunțatori nu au crezut că dau bani pentru a se interveni la judecător.

A solicitat, în principal, să se constate că nu există infracțiunea și să dispună achitarea inculpatului pentru acest motiv, iar, în subsidiar, să se dispună desființarea hotărârii și trimiterea spre rejudecare.

Referitor la cererea subsidiară, a argumentat că hotărârea atacată este nemotivată, întrucât în cuprinsul acesteia este preluat rechizitoriul și au fost schimbate câteva fraze.

Referitor la apelul parchetului, a susținut că se impune a fi respins, ca vădit nefondat, întrucât hotărârea atacată nu poate fi confirmată de nicio instanță.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a solicitat respingerea apelului declarat de inculpatul A., ca nefondat.

Referitor la loialitatea administrării probelor de către Direcția Națională Anticorupție și de către judecătorul de fond, a susținut că nu a fost încălcat acest principiu și că, repoziționarea părților în fața instanței supreme, nu ține de loialitatea administrării probelor, ci, mai degrabă, de modul în care s-a acordat încredere denunțatorilor.

Cu privire la celelalte critici invocate, a arătat că apărarea a solicitat, potrivit art.421 pct.2 lit. a Cod procedură penală, desființarea sentinței atacate și rejudecarea cauzei, cu readministrarea probatoriului, iar opinia parchetului este în același sens.

A considerat că, instanța supremă a încercat să clarifice chestiunile adiacente loialității, prin emiterea de adrese la ANP, la SRI și că, din răspunsurile primite, a reieșit că modalitatea de lucru a ANP-ului este conformă regulamentului.

În ceea ce privește solicitarea de achitare a inculpatului în temeiul art.10 alin.1 litera a) Cod procedură penală, a considerat că argumentele invocate sunt nefondate, fapta există, iar în ceea ce privește achitarea în temeiul art.10 alin.1 lit. b) Cod procedură penală „fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege”, a arătat că aspectele invocate, referitoare la lipsa vinovăției, ca urmare a inexistenței probelor pe latura obiectivă și subiectivă cu înlăturarea depozițiilor, sunt clarificate.

Apărătorul ales al apelantului intimat inculpat, avocat C., în replică, în ceea ce privește loialitatea administrării probelor, a învederat că, în penitenciar, martorii au fost contactați și li s-a indus ideea formulării denunțurilor, iar acest procedeu este neloial.

Apelantul intimat inculpat A., în ultimul cuvânt, a învederat instanței că durata soluționării prezentei cauze, respectiv 4 ani, a produs repercusiuni asupra sa.

A mai arătat că, a profesat ca procuror timp de 11 ani și că provine dintr-o familie în care profesiile juridice sunt o tradiție, tatăl său fiind procuror, bunicul avocat, iar fiul său este student la facultatea de drept.

La interpelarea instanței, a precizat că în prezent profesează ca avocat, însă își desfășoară activitatea cu dificultate, dată fiind situația de față.

A susținut că, pe parcursul procesului s-a dovedit că nu a săvârșit nicio infracțiune, având în vedere că martorii denunțatori nu au avut ce denunța, că cele declarate de către aceștia în cursul urmăririi penale au fost inventate. Astfel, a solicitat să se aibă în vedere faptul că cei doi denunțatori au fost duși de 14 ori la sediul Direcției Naționale Anticorupție și că au așteptat 3 ani pentru a-l denunța, după ce au fost condamnați la pedeapsa închisorii.

Referitor la loialitatea administrării probelor, a învederat că știe cum se derulează o anchetă, prin prisma profesiei anterioare, aceea de procuror. Deși la acel moment nu era înființată Direcția Națională Anticorupție, a anchetat, în calitate de procuror, cazuri de corupție și consideră că era imposibil să se negocieze intervenția la judecător, cu cele două persoane încătușate și escortate de trei polițiști, în fața DNA-ului, unde nu există un alt spațiu, decât un trotuar, într-un cartier de blocuri.

În cauză, s-a profitat de situația celor doi denunțatori, de slăbiciunea lor, de presiunea exercitată asupra acestora de către deținuți și de către ofițeri, prin promisiunea unor condiții mai bune în penitenciar, precum de acordare a unui ajutor în ceea ce privește recursul în casație declarat de către aceștia.

A apreciat că totul a fost inventat de anchetatori, întrucât, în anul 2012, împotriva celor doi martori denunțatori a fost pronunțată o hotărâre definitivă de

condamnare, atacată cu recurs în casație, iar denunțurile au fost făcute în anul 2015.

Denunțurile au fost dictate, având în vedere că denunțătorii nu cunoșteau termenii de specialitate juridică, cum ar fi „extinderea urmăririi penale”, E. neputându-și scrie corect nici măcar numele.

A învederat că nu exclude ca cineva să fie ajutat să formuleze un denunț dacă nu poate, însă cei doi nu aveau ce să denunțe.

A mai arătat că cei doi martori denunțători au recunoscut în fața Înaltei Curți că el nu le-a promis niciodată că va interveni la judecător, și că, de fapt, nici în faza de urmărire penală cei doi nu au afirmat acest lucru, cele înțelese astfel, denotând rea-credință din partea organelor judiciare.

Conchizând, a solicitat admiterea apelului, întrucât este nevinovat, prezentul dosar fiind unul inventat de anchetatori.

ÎNALTA CURTE

Asupra apelurilor de față, în baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.57/P.I. din 26 aprilie 2017 pronunța în dosarul nr...../35/P/2015 Curtea de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori a dispus următoarele:

În baza art.396 alin.2 c.pr.penală a condamnat pe inculpatul A., ..., **la o pedeapsă de 3 ani 6 luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev.de art. art. 257 alin. 1 C.pen. din 1969 cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 C.pen. și 2 ani pedeapsă complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și c Cod penal din 1969.

În baza art.71 Cod penal a interzis inculpatului A. drepturile prev. de art. 64 lit. a, b și c Cod penal din 1969, ca pedeapsă accesorie.

În baza art.86/1 Cod penal din 1969, art.71 alin. 5 Cod penal din 1969, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale și a pedepsei accesorii pe durata unui termen de încercare de 7 ani, stabilit conform art. 86/2 Cod penal din 1969.

În baza art.86/3 alin. 1 lit. a Cod penal din 1969 a obligat pe inculpatul A. ca pe durata termenului de încercare să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Satu - Mare, la datele ce vor fi fixate de acest serviciu, care va verifica respectarea de către inculpat a următoarelor măsuri de supraveghere prevăzute de art. 86/3 alin.1 lit. b)-d) Cod penal din 1969, pe care instanța le impune inculpatului:

- să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art. 404 Cod procedură penală a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ și art. 86⁵ Cod penal din 1969 privind revocarea și anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.404 alin.4 lit.a c.pr.penală, a dispus deducerea perioadei reținerii și a arestului preventiv de la data de 08.09.2015 până la data de 07.10.2015.

În baza art.118 alin.1 lit.d Cod penal din 1969 a dispus confiscarea de la inculpatul A. a sumei de 20.000 euro în echivalent lei la cursul BNR din momentul plății.

În baza art.404 alin.4 lit.c rap. la art.249 alin.1 și 4 c.pr.penală a menținut măsura sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța Direcției Naționale Anticorupție –Serviciul Teritorial Oradea din data de 10.09.2015, dosar nr...../P/2015 până la concurența sumei de 20.000 euro în echivalent lei.

În baza art.275 alin.3 c.pr.pen. a obligat pe inculpatul A. să plătească statului suma de 4.500 lei reprezentând cheltuieli judiciare efectuate în faza de urmărire penală și în primă instanță.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

La data de 30.04.2015, numiții E. și F. au formulat câte un autodenunț la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, prin care au sesizat comiterea unor infracțiuni de corupție de către numitul A., avocat în cadrul Baroului

Se reține că în anul 2012, în dosarul penal nr./P/2012 instrumentat de către procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare, denunțatorii F. și E. împreună cu numitul G. au fost cercetați pentru comiterea infracțiunilor de dare de mită, în formă continuată și contrabandă, în formă continuată.

La data de 26.06.2012, împreună cu numitul G., denunțatorii F. și E. s-au prezentat la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare, în vederea aducerii la cunoștință a învinuirilor și pentru audierea acestora, cei doi denunțatori fiind asistați de avocatul A., în calitate de apărător ales. După aducerea la cunoștință a învinuirilor și după audierea învinuitorilor, procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare au dispus reținerea numiților F., E. și G., pentru o perioadă de 24 de ore.

La data de 27.06.2012, Tribunalul Satu Mare a dispus arestarea preventivă a numiților F., E. și G. pentru o perioadă de 29 de zile, ulterior la data de 12.07.2012, denunțatorii E. și F. și numitul G. au fost aduși la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare, în vederea aducerii la cunoștință acestora a extinderii cercetărilor penale și a începerii urmăririi penale, cu privire la alte fapte.

Atât pe parcursul acestei activități procedurale, cât și ulterior, denunțatorii F. și E. au fost asistați de către apărătorul ales – avocat A. din cadrul Baroului

Prin sentința penală nr. 158/10.09.2012, Tribunalul Satu Mare i-a condamnat pe denunțatorii F. și E. la câte o pedeapsă rezultantă de 3 ani și 4 luni închisoare, menținând totodată starea de arest preventiv a acestora.

Prin decizia penală nr. 123/A/01.11.2012, Curtea de Apel Oradea a admis apelurile declarate de numiții F. și E., a stabilit pentru fiecare inculpat o pedeapsă rezultantă de 3 ani închisoare, a dispus suspendarea sub supravegherea pedepselor aplicate inculpaților și a dispus punerea de îndată în libertate a acestora.

După punerea în libertate a denunțătorilor de către magistrații Curții de Apel Oradea, denunțătorul F. i-a mai remis inculpatului A. suma de 4.500 lei, echivalentul sumei de 1.000 euro, ca diferență dintre suma pretinsă de către acesta, ca avans, și suma remisă avocatului de către numita J.. Conform declarației denunțătorului F., remiterea sumei de 4.500 lei către inculpatul A. s-a efectuat în următoarele împrejurări: „diferența de 1.000 euro, am remis-o lui A., personal, după ce am fost pus în libertate, după ce instanța supremă a dispus rejudecarea cauzei de către Tribunalul Satu Mare, înainte de primul termen stabilit la această instanță, în biroul avocatului A., când i-am dat acestuia suma de 4.500 lei.”

În urma admiterii recursului declarat de Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Înalta Curte de Casație și Justiție a casat decizia penală nr. 123/A/01.11.2012 a Curții de Apel Oradea și sentința penală nr.158/10.09.2012 a Tribunalului Satu Mare și a trimis cauza spre rejudecare la Tribunalul Satu Mare.

Prin sentința penală nr. 195/16.10.2014, Tribunalul Satu Mare l-a condamnat pe numitul F. la o pedeapsă rezultantă de 6 ani și 6 luni închisoare, iar pe numitul E. l-a condamnat la o pedeapsă rezultantă de 5 ani închisoare, iar prin decizia penală nr. 219/A/23.03.2015, Curtea de Apel Oradea a respins apelurile declarate împotriva sentinței penale nr.195/ 16.10.2014 a Tribunalului Satu Mare.

Martorul denunțator E. a declarat în faza de urmărire penală că în cursul lunii iulie 2012, când a fost prezentat la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare pentru extinderea urmăririi penale și audieri, în intervalul de timp în care se efectua audierea numitului G., a rămas ca să fumeze o țigară în fața sediului împreună cu numitul F. și l-a întrebat pe avocatul său A. dacă se poate face ceva în cauză și acesta le-a pretins suma de cate 10.000 euro în perioada imediat următoare și la sfârșit încă 10.000 euro fiecare în vederea rezolvării punerii acestora în libertate și pe fond o soluție de achitare. Acesta a arătat că la discuție a asistat și numitul F., iar escorta formată din 1-2 supraveghetori era situată la o distanță de 1-2 metri față de aceștia.

Martorul denunțator a arătat că, s-a consultat cu F. și au fost de acord cu propunerea avocatului lor, comunicându-i că soțiile lor urmează să îi remită câte 10.000 euro fiecare. Cu ocazia primei vizite făcute la arest de către soție, acesta i-a comunicat să facă tot posibilul ca să îi remită avocatului suma de 10.000 euro, ulterior aflând de la aceasta și avocat că banii respectivi din care 5.000 euro au fost împrumutați de la sora lui O., i-au fost remiși.

Pe parcursul rejudecării cauzei la Tribunalul Satu-Mare avocatul A. i-a mai cerut bani, însă acesta i-a comunicat că diferența de 20.000 euro îi va primi când se va rezolva problema, iar după finalizarea cauzei prin condamnarea

acestora, martorul denunțator E. s-a întâlnit cu avocatul A. care i-a spus că nu a putut să rezolve nimic întrucât nu i-a dat banii promiși.

Acesta a mai declarat că în cadrul întâlnirilor pe care le-a avut cu avocatul A. după punerea sa în libertate acesta i-a promis constant că va rezolva o soluție favorabilă, respectiv achitare sau condamnare cu suspendare și că acesta a înțeles că primii 20.000 euro s-au dat judecătorilor pentru prima soluție de la Curtea de Apel Oradea.

Martorul denunțator E. a arătat în faza de urmărire penală că soția sa a remis avocatului A. suma de 10.000 euro cu scopul ca acesta să intervină la judecători.

Acesta a declarat că, în cursul lunii iulie 2012, când a fost prezentat la sediul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, Biroul Teritorial Satu Mare pentru extinderea urmăririi penale și audieri, în intervalul de timp în care se efectua audierea numitului G., a rămas afară cu martorul denunțator E. ca să fumeze o țigară care l-a întrebat pe avocatul A. dacă se poate face ceva în cauză și cât costă și acesta le-a pretins suma de câte 20.000 euro în perioada imediat următoare și la sfârșit încă 10.000 euro fiecare în vederea rezolvării punerii acestora în libertate și pe fond o soluție de achitare sau de condamnare cu suspendare.

Acesta a arătat că, la discuție a asistat și numitul E., persoana cu care s-a consultat cu F. și au fost de acord cu propunerea avocatului lor, acesta din urmă comunicând-i ca soțiile lor urmează să îi remită câte 10.000 euro fiecare. Cu ocazia primei vizite făcute la arest de către soție, acesta i-a comunicat să îi remită avocatului suma de 10.000 euro, după care soția a remis 2.000 euro și mai apoi diferența de 6.000 de euro care au fost dați cu împrumut de către socrii lui P. și Q., au fost remiși d-lui avocat, iar după punerea în libertate s-au mai dat alți 1.000 euro și 4.500 lei.

Pe parcursul rejudecării cauzei la Tribunalul Satu-Mare, avocatul A. i-a mai cerut bani, însă acesta i-a comunicat că diferența de 20.000 euro îi va primi când se va rezolva problema, iar după finalizarea cauzei prin condamnarea acestora, martorul denunțator E. s-a întâlnit cu avocatul A. care i-a spus că nu a putut să rezolve nimic întrucât nu i-a dat banii promiși.

Acesta a mai declarat că în cadrul întâlnirilor pe care le-a avut cu avocatul A. după punerea sa în libertate acesta i-a promis constant că va rezolva o soluție favorabilă, respectiv achitare sau condamnare cu suspendare și că primii 20.000 euro au fost dați judecătorilor pentru prima soluție de la Curtea de Apel Oradea, fiind nevoie de alți 20.000 euro pentru o nouă soluție favorabilă în cauză.

Martora H. a declarat în faza de urmărire penală că, urmare a discuțiilor pe care le-a avut cu soțul său E. care i-a comunicat să îi dea avocatului său suma de bani pe care îi va solicita ca să îl scoată, a doua zi s-a deplasat la sediul biroului avocațial fiind însoțită de către I. și J. unde avocatul A. le-a solicitat suma de câte 10.000 euro spunând că va rezolva problema soților lor, în sensul că o să îi scoată din starea de arest preventiv.

Aceasta a mai declarat că după ce s-a împrumutat cu 5.000 euro de la cumnata sa O. care au fost remiși de către fiica acesteia, împreună cu I. și J. care avea la ea 2.000 euro, s-au deplasat la biroul avocatului A. și au remis sumele

respective de bani, spunând-i că îi va plăti diferența de până la 10.000 euro, iar acesta i-a asigurat în permanență că va rezolva problema.

Martora H. a declarat că, în luna august 2012 în prezența numitului I., a remis avocatului A. suma de 2.000 euro, iar în luna următoare a dat diferența de 3.000 euro fără ca de data aceasta să fi fost însoțită de o persoană și pentru totalul de 10.000 euro nu s-a eliberat chitanță și nici nu s-a semnat contractul de asistență juridică.

Aceasta a mai declarat că, după prima condamnare pronunțată de către Tribunalul Satu-Mare, avocatul A. i-a comunicat că nu a putut face nimic la Satu-Mare și că la Oradea va rezolva punerea în libertate și o soluție de achitare sau de suspendare.

Martora J. a declarat în faza de urmărire penală că urmare a discuțiilor pe care le-a avut cu soțul său F., în cursul aceleiași zi sau a doua zi s-a deplasat la sediul biroului avocațial fiind însoțită de către I. și H. unde avocatul A. le-a solicitat suma de câte 10.000 euro spunând că va rezolva problema soților lor, în sensul că va rezolva cercetarea soților în stare de libertate și o soluție de achitare sau de condamnare cu suspendare.

Aceasta a mai declarat că, după câteva zile s-a deplasat la biroul avocatului A. fiind însoțită de către I. și H. care a remis 5.000 euro, respectiv aceasta 2.000 euro, iar avocatul i-a asigurat în permanență că îi va scoate din arest și vor primi o soluție de achitare sau de condamnare cu suspendare.

Martora a declarat că, după 3-4 săptămâni a remis avocatului A. suma de 7.000 euro, din care 6.000 euro au fost dați cu împrumut de către părinții ei, iar avocatul i-a spus că dacă nu obține o soluție favorabilă banii urmează să fie restituiți și că nu s-a eliberat chitanță și nici nu s-a semnat contractul de asistență juridică.

Aceasta a mai declarat că după punerea în libertate a soțului său acesta i-a remis avocatului alți 4.500 lei și că i-a asigurat în permanență că o sa iasă bine.

Martorii P. și Q. au confirmat în faza de urmărire penală că la aproximativ 3 săptămâni de la arestarea lui F., a venit acasă fiica lor J. care le-a cerut împrumut 6.000 euro pentru a-i remite avocatului în vederea scoaterii lui F. din arest.

Martora I. -sora numitului E., a declarat în faza de urmărire penală că, în cadrul unei discuții avute la sediul avocațial, numitul A. le-a cerut de la H. și J., câte 10.000 euro, spunând că dacă va primi aceste sume „va rezolva problema” lui E. și F. și că detaliile vor fi stabilite de către el în cadrul discuțiilor pe care urma să le aibă cu E. și F.. Acesta a arătat că cumnata sa a rămas șocată, iar J. a început să plângă afirmând că nu are de unde să scoată atâția bani.

Aceeași martoră a arătat că, a fost de față când avocatul A. a primit de la cumnata lui H. suma de 5.000 euro, în euro și lei, toți puși într-un plic și numărați de către avocat imediat după ce i-a primit de la H. și a văzut când J. a dat avocatului A. suma de 2.000 euro și a spus apoi că restul sumei până la 10.000 euro o să-i aducă imediat ce-i va rezolva. Martorul a mai arătat că avocatul A. i-a asigurat în permanență că-i va rezolva problemele și că va discuta cu ei, respectiv E. și F..

Aceeași martoră a arătat că după aproximativ 3 săptămâni a mers împreună cu H. la biroul avocatului A. unde cumnata sa i-a dat acestuia din urma 2.000 euro, ultimul spunând că o să se rezolve, respectiv totul o să fie bine și după alte câteva zile a aflat de la cumnata sa că au mai fost remiși avocatului alți 3.000 euro.

În final martora a declarat că, nu a observat să se fi semnat un contract de asistență juridică pentru sumele remise și ulterior a aflat de la J. că a remis aceluiași avocat suma totală de 10.000 euro.

Martora R. a confirmat remiterea celor 5.000 euro către H. care urmau să fie folosiți pentru unchiul său E., iar martora O. a arătat că a trimis din Franța cumnatei sale H. suma de 5.000 euro, bani care au fost remiși de către fiica sa.

Cu ocazia percheziției domiciliare efectuate la adresa din unde funcționează efectiv cabinetul individual de avocat A., a fost identificat contractul de asistență juridică nr. 002397 din 25.06.2012, pentru clientul E., având ca obiect asistență juridică și reprezentare la DNA Satu Mare și instanța de judecată fără să fie menționat onorariul convenit de părți.

De asemenea, cu aceeași ocazie, a fost identificat și contractul de asistență juridică nr. 002398 din 26.06.2012, pentru clientul F., având ca obiect asistență juridică și reprezentare la DNA Satu Mare și instanța de judecată, fiind stabilit un onorariu în cuantum de 4.500 lei, cu un avans de 2.500 lei.

Totodată, a fost identificată chitanța fiscală nr. 272 din 27.06.2012, prin care se atestă faptul că inculpatul a primit de la numita H. suma de 1.000 lei, cu titlu de onorariu avocat și chitanța fiscală cu seria ACDC nr. 273 din 27.06.2012, prin care se atestă faptul că, la data de 27.06.2012, s-a încasat de la numita J. suma de 1000 lei, cu titlu de onorariu avocat.

A mai fost identificată, pe o coală format A4, o evidență contabilă dublă, în care inculpatul își nota încasările periodice, o evidență în cuprinsul căreia au fost identificate următoarele mențiuni: „H. 1000 Bixad 725 și J. 1000 Bixad 924”.

Martorul denunțator F. și-a menținut declarația în faza judecății arătând că, la un moment dat a fost nevoit să iasă din sediul DNA Satu-Mare întrucât era legat cu cătușe de E. care vroia să fumeze și a auzit cum E. l-a întrebat pe avocatul A. „dacă poate să se rezolve cumva să scăpăm mai repede de arest și să primim o soluție favorabilă, respectiv suspendare” iar acesta le-a comunicat că se poate în schimbul sumei de 40.000 euro din care 20.000 euro urmau să fie achitați imediat, iar diferența la finalul procesului. Acesta a arătat că s-a consultat cu E. și a fost de acord cu propunerea făcută, avocatul cerându-le de la fiecare 10.000 euro, aceștia comunicându-i că banii vor fi remiși de către soțiile acestora.

Acesta a mai arătat că după soluționarea cauzei pe fond unde a primit o pedeapsă cu executare, i-a cerut explicații avocatului care i-a comunicat că soluția s-a dat în acest fel întrucât tranșa finală de 10.0000 euro fiecare nu a fost achitată.

Acesta a declarat că după pronunțarea soluției definitive în al doilea ciclu procesual l-a sunat pe avocatul A. care i-a comunicat că este cel mai câștigat în cauză întrucât i s-a redus pedeapsa de la 6 ani la 3 ani închisore, iar denunțul a

fost formulat ca urmare a comunicării eronate a pedepselor primite și a soluției primite în cauză. Acesta a arătat că a fost citat de mai multe ori la DNA care vroia să se convingă să sunt decizi să facă denunț în cauză și că avocatul nu a spus că va interveni pe lângă judecători, ci că va rezolva cauză, lăsându-le impresia că în acest sens va interveni pe lângă magistrați.

Martorul denunțator F. și-a menținut declarația în faza judecării arătând la un moment dat că, lângă sediul DNA Satu-Mare a avut loc o discuție la o țigară cu avocatul A. care se referea la o soluție favorabilă pentru aceștia, în sensul obținerii unei achitări sau a unei suspendări a executării pedepsei, în schimbul sumei de 20.000 euro fiecare. Acesta a mai arătat că soția sa a remis avocatului A. suma de 10.000 euro și că după eliberarea din starea de arest preventiv nu a mai avut loc nicio discuție cu avocatul cu privire la plata diferenței de 10.000 euro.

Martorul a arătat că după soluționarea cauzei pe fond unde a primit o pedeapsă cu executare, i-a cerut explicații avocatului care i-a comunicat că soluția s-a dat în acest fel întrucât diferența de 10.000 euro fiecare nu a fost achitată.

Acesta a mai arătat că a fost citat de 2-3 ori la DNA unde au avut loc discuții pe marginea acestei chestiuni și mai apoi a fost făcut denunțul din proprie inițiativă fără să fie ajutat sau îndrumat de cineva.

Martora J. și-a menținut declarația în faza judecării arătând că avocatul A. i-a comunicat că o costă 10.000 euro să îi reprezinte soțul în instanță, unde urmează să primească o soluție cu suspendare sau achitare.

Aceasta a mai arătat că după ce a remis avocatului 7.000 euro, l-a întrebat pe avocat ce se va întâmpla dacă acesta nu iese din detenție, iar acesta i-a comunicat să stea liniștită întrucât soțul său va ieși și va primi achitare sau suspendare, în caz contrar urmează să i se restituie banii remiși.

Deși martora H. a declarat în fața instanței că suma de 10.000 euro au fost remiși avocatului A. pentru a reprezenta în fața organului judiciar pe soțul ei și că acesta nu a promis o soluție favorabilă în cauză, instanța de fond a apreciat că revenirea asupra declarației inițiale nu este justificată și este în contradicție cu restul probelor administrate în cauză.

Martorele R. și O. au confirmat în instanță remiterea sumei de 5.000 euro cu titlu de împrumut numitei H., iar martorii Q. și P. au reafirmat remiterea sumei de 6.000 euro cu titlu de împrumut fiicei acestora J. pentru a plăti un avocat care să îi reprezinte soțul.

Martora I. și-a menținut declarația în faza judecării arătând că împreună cu J. și H. s-au deplasat la sediul avocatului A. care i-au remis sumele de 5.000 euro și 2.000 euro și că ulterior a aflat de la cumnata sa că a fost remisă diferența de până la 10.000 euro.

Martorul S. a făcut o descriere a imobilului în care este situat sediul avocatului A., iar martorul Ș. -tatăl inculpatului- a declarat că la momentul reținerii denunțătorilor acesta împreună cu avocatul T. i-a reprezentat la sediul DNA Satu-Mare, depoziție care este în contradicție cu materialul probator administrat în cauză.

Deși martorii T., L. și N. care au format escorta inculpaților denunțatori în vara anului 2012 la sediul DNA-Satu-Mare au arătat că în afara sediului nu au avut loc discuții între avocatul A. și inculpații denunțatori, probele administrate în cauză confirmă actul de acuzare.

Sintetizând, instanța de fond a reținut că în vara anului 2012, lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor de la Tribunalul Satu Mare și de la Curtea de Apel Oradea, inculpatul A. a pretins de la denunțatorii E. și F. suma totală de 40.000 euro, din care a primit efectiv suma totală de 20.000 euro, promițând că va discuta cu judecătorii însărcinați să soluționeze cererile ulterioare legate de măsura arestării preventive și cu judecătorii însărcinați să se pronunțe asupra vinovăției denunțatorilor și că îi va determina pe aceștia să dispună punerea denunțatorilor în libertate și, ulterior, să pronunțe o soluție favorabilă denunțatorilor, în sensul achitării acestora sau a condamnării cu suspendarea executării pedepselor.

Astfel fiind, instanța de fond a constatat că fapta inculpatului A. – avocat în cadrul Baroului – care, în vara anului 2012, lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor de la Tribunalul Satu Mare și de la Curtea de Apel Oradea, a pretins de la denunțatorii E. și F. suma totală de 40.000 euro, din care a primit efectiv suma totală de 20.000 euro, promițând că va discuta cu judecătorii însărcinați să soluționeze cererile ulterioare legate de măsura arestării preventive și cu judecătorii însărcinați să se pronunțe asupra vinovăției denunțatorilor și că îi va determina pe aceștia să dispună punerea denunțatorilor în libertate și, ulterior, să pronunțe o soluție favorabilă denunțatorilor, în sensul achitării acestora sau a condamnării cu suspendarea executării pedepselor, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, faptă prev. și ped. de art. 291 alin. 1 C.pen. (Legea nr. 286/2009), cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 C.pen.

Sub aspectul individualizării pedepsei instanța a apreciat că pedeapsa de 3 ani 6 luni închisoare care este orientată spre minimul special al pedepsei, corespunde criteriilor prev. de art. 74 Cod penal, la individualizarea acesteia a avut în vedere pericolul social concret al infracțiunii, natura și împrejurările în care a fost comisă, urmarea produsă și datele ce caracterizează persoana inculpatului.

Totodată, instanța a mai apreciat că modalitatea juridică de individualizare a executării, respectiv suspendarea sub supraveghere conform art. 86/1 Cod penal din 1968 (deși limita maximă de pedeapsă este mai redusă potrivit noului cod penal -art.291, însă, odată aleasă o pedeapsă orientată spre minimul special a cărei modalitate de executare urmează să fie suspendată sub supraveghere, devine lege mai favorabilă vechile prevederi penale) răspunde principiilor proporționalității pedepsei cu fapta săvârșită și persoana inculpatului, necesității unei represiuni adecvate unei fapte ilicite, scopului preventiv al pedepsei și funcțiilor de reeducare și exemplaritate ale pedepsei, astfel că nu se impune a fi schimbată modalitatea de executare a acesteia.

La alegerea acestei modalități de executare a pedepsei, instanța a avut în vedere împrejurările faptei, precum și conduita denunțatorilor și a inculpatului A., în sensul că după remiterea sumei de bani de câte 10.000 euro, inculpații

denunțatori au mai rămas în stare de arest preventiv aproximativ 3 luni fără să îl ia la rost pe avocat de această chestiune, după care soluționarea definitivă a cauzei s-a realizat după alți 3 ani fără ca între avocat și inculpații denunțatori să existe alte discuții privind onorarea promisiunii făcute, cu excepția aspectelor arătate mai sus (în cadrul descrierii declarațiilor denunțătorilor, martorilor). În plus, martorii denunțatori au apelat pe parcursul soluționării cauzei și la serviciile altor avocați, iar diferența de bani de câte 10.0000 euro fiecare nu a mai fost solicitată sau invocată pe parcursul procesului penal inițial, respectiv nicio parte nu s-a arătat interesată în plata ori primirea acestei sume. Astfel se apreciază că după săvârșirea faptei, inculpatul s-ar fi căit și nu ar mai fi urmărit să obțină diferența de bani promiși, însă a continuat să presteze serviciile de asistență juridică față de ambii inculpați -martori denunțatori.

Față de gradul de pericol social în concret al faptei comise, de circumstanțele reale în care aceasta a fost săvârșită, scopul urmărit de inculpat, dar și față de circumstanțele personale ale inculpatului - este tânăr, cu posibilități de reeducare, la primul contact cu legea penală, este integrată social și familial-, Curtea a apreciat că aplicarea unei pedepse orientate spre minimul special prevăzut de legea penală este de natură a asigura realizarea scopului preventiv al pedepsei și a funcțiilor educative și sancționatorii ale acesteia.

Tot pentru aceleași considerente, Curtea a considerat în ceea ce privește modalitatea de executare, suspendarea executării pedepsei în condițiile prev. de art. 86/1 Cod penal din 1968 pe durata unui termen de încercare de 7 ani este suficientă pentru atenționarea și responsabilizarea inculpatului, în scopul de a nu mai repeta pe viitor o conduită ilicită similară.

În baza art.404 alin.4 lit.a C.pr.penală, a dispus deducerea perioadei reținerii și a arestului preventiv de la data de 08.09.2015 până la data de 07.10.2015.

În baza art.118 alin.1 lit.d Cod penal din 1969 a dispus confiscarea de la inculpatul A. a sumei de 20.000 euro în echivalent lei la cursul BNR din momentul plății, sume care au fost remise de către soțiile martorilor denunțatori.

În baza art.404 alin.4 lit.c rap. la art.249 alin.1 și 4 C.pr.penală a menținut măsura sechestrului asigurător dispusă prin ordonanța Direcției Naționale Anticorupție -Serviciul Teritorial Oradea din data de 10.09.2015, dosar nr...../P/2015 până la concurența sumei de 20.000 euro în echivalent lei.

Văzând actele de procedură efectuate în cauză și perioada în care a fost judecată cauza, în baza art.275 alin.3 c.pr.pen. a obligat pe inculpatul A. să plătească statului suma de 4.500 lei reprezentând cheltuieli judiciare efectuate în faza de urmărire penală și în primă instanță.

Împotriva sentinței penale au declarat apel inculpatul A. și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Apelul inculpatului A. este fondat.

Prima instanță și-a fundamentat hotărârea de condamnare a inculpatului A. exclusiv pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a avut în vedere în principal declarațiile denunțătorilor E., F. –ambii arestați la momentul

formulării acuzațiilor împotriva avocatului care i-au asistat pe parcursul procesului penal- și ale martorilor H., I., J., de altfel neconcludente în susținerea acuzării.

În cursul judecății în primă instanță, martora H. a declarat că suma de 10.000 euro a fost remisă avocatului A. **„pentru a-l reprezenta pe soțul său E. în fața organelor judiciare”**. Inculpatul nu le-a promis vreo soluție favorabilă sau punerea în libertate a acestuia.

Martora J. a relatat că avocatul A. i-a comunicat că „o costă 10.000 euro să îi reprezinte soțul în instanță”, însă nu va interveni pe lângă magistrați pentru o soluție favorabilă.

Martora I. a declarat că împreună cu J. și H. s-au deplasat la sediul avocatului A., i-au remis sumele de 5.000 euro și 2.000 euro iar ulterior a aflat de la cumnata sa că a fost dată diferența de până la 10.000 euro.

Martorii Ț., L. și N. care au format escorta inculpaților denunțatori în vara anului 2012 la sediul DNA- Biroul Teritorial Satu-Mare au arătat că în afara sediului nu au avut loc discuții între avocatul A. și F., E..

Martorul S. a făcut o descriere a imobilului în care era situat sediul avocatului A. iar martorul Ș. –tatăl inculpatului- a declarat că la momentul reținerii denunțătorilor, fiul său împreună cu avocatul T. i-a reprezentat la sediul Direcției Naționale Anticorupție - Biroul Teritorial Satu-Mare.

Martorele R. și O. au confirmat remiterea sumei de 5.000 euro cu titlu de împrumut numitei H., iar martorii Q. și P. au atestat remiterea sumei de 6.000 euro cu titlu de împrumut fiicei acestora J. **pentru a plăti un avocat care să îi reprezinte soțul**.

Așadar niciunul dintre martorii audiați în primă instanță nu a confirmat ceea ce a reținut instanța de fond, anume că, inculpatul A. avocat în Baroul a lăsat să se creadă că are influență asupra judecătorilor de la Tribunalul Satu Mare și de la Curtea de Apel Oradea și a pretins de la denunțatorii E. și F. suma totală de 40.000 euro, din care a primit efectiv suma de 20.000 euro promițând că va discuta cu judecătorii însărcinați să soluționeze cererile ulterioare legate de măsura arestării preventive și cu judecătorii însărcinați să se pronunțe asupra vinovăției denunțătorilor și că îi va determina pe aceștia să dispună punerea denunțătorilor în libertate și ulterior să pronunțe o soluție favorabilă denunțătorilor, în sensul achitării acestora sau a condamnării cu suspendarea executării pedepselor.

Trebuie observat că, ceea ce a reținut instanța de fond este identic cu ceea ce a reținut procurorul în rechizitoriu (fil.15). Probatoriul administrat nu a putut stabili concret data consumarii faptei –ci numai vara anului 2012, fără o dată anume, locul săvârșirii faptei, în condițiile în care martorii Ț., L. și N. (care au format escorta denunțătorilor E. și F. în vara anului 2012, la sediul DNA- Biroul Teritorial Satu-Mare) au relatat că în afara sediului nu au avut loc discuții între avocatul A. și denunțatorii F. și E..

Dar ce este cel mai important, prima instanță nu a indicat martorii, probele care atestă fără echivoc că A. a promis că va discuta atât cu judecătorii însărcinați să soluționeze cererile legate de măsura arestării preventive cât și cu judecătorii însărcinați să se pronunțe asupra vinovăției denunțătorilor și că îi va

determina pe aceștia să dispună punerea în libertate și ulterior o soluție favorabilă în sensul achitării sau a condamnării cu suspendarea executării pedepselor.

Nici denunțatorii F. și E. nu au susținut această variantă, E. a declarat în fața instanței că avocatul A. s-a referit la o soluție favorabilă în sensul obținerii unei achitări sau a unei suspendări a executării pedepsei, în schimbul sumei de 20.000 euro fiecare, iar F. a precizat că A. nu le-a spus că va interveni pe lângă judecători ci va rezolva cauza, denunțul împotriva avocatului fiind formulat urmare a condamnării la pedeapsa închisorii.

Prin urmare, nici denunțatorii F. și E. nu susțin ceea ce instanța a reținut.

Pe de altă parte, admitând că denunțatorii ar confirma întru-totul acuizarea, depozițiile lor trebuiesc a fi coroborate cu alte probe –martori, interceptări, înscrisuri, ș.a.- pentru că altfel declarațiile lor, singulare, neconfirmate de probe sunt insuficiente pentru a fundamenta o soluție de condamnare, cu atât mai mult cu cât au susținut că au formulat denunț nemulțumiți fiind de condamnarea primită și pentru a le fi restituite sumele de bani de către avocat.

Trebuie observată inconsecvența primei instanțe. Când analizează încadrarea juridică a faptei inculpatului A. reține infracțiunea de trafic de influență prevăzută de noul Cod penal –art.291 dar dispune condamnarea pentru infracțiunea de trafic de influență prevăzută de legea veche –art.257 Cod penal.

Se constată că, spre deosebire de infracțiunea prevăzută de Codul penal anterior –art.257 alin.1 acțiunea prevăzută de legea nouă este săvârșită de persoana care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra funcționarului public și **care promite că îl va determina pe funcționarul public să adopte o anumită conduită.**

De asemenea, spre deosebire de art.257 alin.1 din Codul penal anterior, art.291 alin.1 din noul Cod penal prevede că acțiunea este săvârșită de persoana care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra funcționarului public și **care promite că îl va determina pe funcționarul public „să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri”, iar nu numai „să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu”.**

Așadar, infracțiunea de trafic de influență prevăzută de noul Cod penal prevede o serie de elemente în plus față de reglementarea anterioară și care fiecare în parte trebuie dovedită separat. Astfel, trebuie să se probeze și că persoana care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra funcționarului public **a promis că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.**

Întrucât noul Cod penal prevede în art.291 noi elemente constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, în cauză legea nouă este mai favorabilă inculpatului pentru că, în situația în care fapta concretă săvârșită nu îndeplinește unul sau mai multe elemente constitutive prevăzute în noua normă de

incriminare, lipsește o condiție cerută de lege pentru caracterizarea faptei ca infracțiune și astfel fapta concretă săvârșită nu este prevăzută de legea penală.

În speță, prima instanță nu a indicat și probat momentul promisiunii de către inculpat și nici acțiunea ce trebuia realizată de funcționarii publici, în speță -judecătorii- îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii actelor ce intrau în îndatoririle lor de serviciu.

Instanța de fond, cu toate că reține în considerente că fapta inculpatului A. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.291 Cod penal (legea nouă) dispune condamnarea inculpatului pentru trafic de influență prevăzută de legea veche –art.257 Cod penal anterior, deși legea mai favorabilă inculpatului era legea nouă din motivele expuse.

În cursul judecării apelurilor au fost readministrate probele constând în reaudierea inculpatului și a martorilor.

Astfel, martorul F. a declarat că în iunie 2012, împreună cu E. și G. au fost arestați preventiv pentru infracțiunea de contrabandă. Împreună cu E. l-au angajat ca avocat pe inculpatul A. pentru a-i asista în toate fazele procesului – urmărire penală, primă instanță, apel, recurs, ceea ce s-a și realizat, inculpatul, în calitate de avocat prezentându-se la toate termenele de judecată. Astfel, i-a remis inculpatului cu titlu de onorariu suma totală de 10.000 euro -9.000 euro i-au fost remiși de soția sa J. în 2012, iar 1.000 euro i-a dat personal în 2013. Banii i-au fost remiși inculpatului pentru a-l reprezenta în procesul penal și în niciuna dintre discuțiile avute cu aceștia nu i-a spus că va interveni pe lângă vreun judecător.

Martorul E. a relatat că inculpatul A. nu i-a cerut bani pentru a interveni pe lângă vreun complet de judecată pentru a-i obține o soluție favorabilă. L-a angajat ca avocat împreună cu F. încă din faza de urmărire penală, iar banii remiși în tranșe în sumă de aproximativ 9.000 euro, au fost pentru a-l asista la toate termenele de judecată, primă instanță, apel, recurs și rejudecarea cauzei. Banii au fost dați cu titlu de onorariu, inculpatul prezentându-se la fiecare termen de judecată.

Este adevărat că la urmărire penală a declarat împotriva inculpatului, în sensul că banii au fost remiși pentru a-i obține o soluție favorabilă însă scopul acestei declarații a fost acela de a-l determina pe inculpat să-i restituie onorariul de 9.000 euro, în condițiile în care fusese condamnat la o pedeapsă cu închisoare. Începând din anul 2012 asupra sa s-au exercitat presiuni pentru a formula denunț împotriva unui alt avocat din Baroul Oradea și a judecătorilor din Satu Mare, Oradea. Soția sa, H. nu a participat la discuțiile avute cu inculpatul A. iar de când a intrat în penitenciar nu a luat legătura personal sau telefonic cu inculpatul.

Martora J. –soția martorului F. a declarat că în anul 2012 soțul său a fost arestat preventiv pentru infracțiunea de contrabandă. Nu a participat la nicio discuție dintre inculpatul A., soțul său F. și E.. După ce soțul său a fost arestat preventiv, împreună cu H. și I. –sora martorului E.- s-au deplasat la biroul de avocatură al inculpatului A. iar acesta le-a solicitat câte 10.000 euro pentru fiecare familie pentru a se ocupa de caz –studiul dosarului, deplasarea la instanță. Inculpatul nu le-a solicitat banii pentru a interveni pe lângă vreo

persoană pentru a le obține o soluție favorabilă ci doar pentru asistență juridică, precizându-le că dacă dosarul se judecă corect soluția poate fi una cu suspendarea executării pedepsei. Astfel, a remis inculpatului banii solicitați, iar acesta s-a prezentat la toate termenele de judecată; procesul soțului său și a lui E. derulându-se în perioada 2012-2015.

Inculpatul A. nu i-a promis niciodată că va interveni pe lângă vreun judecător pentru a pronunța o soluție favorabilă soțului său, banii fiind ceruți doar pentru a se ocupa de cauza penală.

Martora I. a confirmat că în luna aprilie 2012 a fost prezentă când H. i-a dat inculpatului A. suma de 5.000 euro iar J. suma de 2.000 euro pentru a-i asista în instanță pe F. și E., arestați preventiv la acea dată.

În niciun moment, avocatul A. nu le-a spus soțiilor inculpaților H. și J. că banii sunt preținși și primiți pentru a interveni la judecători și procurori. De asemenea, nu l-a auzit pe inculpat să fi spus celor două martore că va interveni pe lângă vreun complet de judecată sau procuror pentru o soluție favorabilă.

Inculpatul A. a declarat că titlul cu care a primit sumele de bani de la soțiile martorilor E. și F. au fost exclusiv pentru asistență juridică pe tot parcursul procesului penal, care a durat 3 ani și care a presupus faza de urmărire penală, prima instanță, apel, recurs, fiind incluse și cheltuielile de transport de la Satu Mare și Oradea inclusiv la București, unde s-a judecat recursul celor doi inculpați E. și F. la Înalta Curte de Casație și Justiție. Pentru sumele încasate a încheiat contract de asistență juridică și a emis chitanțe.

Așadar, în cursul soluționării apelului, toți martorii reaudiați, F., E., J., I., au atestat că banii -20.000 euro- au fost remiși inculpatului A. cu titlu de onorariu pentru asistență juridică a celor doi -F. și E.- pe tot parcursul procesului penal -urmărire penală, judecată în primă instanță, apel, recurs, rejudecare-, iar nu pentru scopul reținut la urmărirea penală și prima instanță - intervenția pe lângă judecători și determinarea acestora să dispună punerea în libertate și pronunțarea unei soluții favorabile- achitare sau suspendarea executării pedepselor.

Prin urmare, soluția de condamnare a primei instanțe este greșită deoarece nu este confirmată de probe. Toți martorii reaudiați în apel și-au susținut declarațiile din prima instanță și au înfirmat acuzarea iar depozițiile denunțătorilor F. și E. date în apel concordă cu relatările martorilor. Achitarea inculpatului va fi dispusa în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit.b teza I C. pr. Pen întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală, în sensul ca banii primiți de inculpat au fost cu titlu de onorariu, aspect confirmat de martorii audiați.

Pentru aceste motive, Înalta Curte de Casație și Justiție, în temeiul art. 421 pct.(2) lit. a) din Codul de procedură penală, va admite apelul declarat de inculpatul A. împotriva sentinței penale nr.57/P.I. din 26 aprilie 2017 a Curții de Apel Oradea - Secția Penală și pentru Cauze cu Minori.

Va desființa sentința penală atacată și, rejudecând:

În baza art. 396 alin.(1) și (5) raportat la art.16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, va achita pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 cu referire la art.6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 Cod penal.

Va constata că inculpatul a fost reținut și arestat preventiv de la data de 08.09.2015 până la data de 07.10.2015.

Va dispune ridicarea sechestrului asigurator, instituit prin ordonanța nr...../P/2015 din data de 10.09.2015 a Direcției Naționale Anticorupție-Serviciul Teritorial Oradea, asupra bunului imobil aparținând inculpatului A., situat în

Apelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea va fi respins ca nefondat, având în vedere soluția pronunțată cu privire la inculpatul A., în temeiul art. 421 pct. (1) lit. b) din Codul de procedură penală.

În baza art.275 alin.(3) din Codul de procedură penală, cheltuielile avansate de stat în fond și în apel vor rămâne în sarcina acestuia.

Onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru apelantul intimat inculpat, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de 217 lei, va rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

I. În baza art. 421 pct.(2) lit. a) din Codul de procedură penală, admite apelul declarat de inculpatul A. împotriva sentinței penale nr.57/P.I. din 26 aprilie 2017 a Curții de Apel Oradea - Secția Penală și pentru Cauze cu Minori.

Desființează sentința penală atacată și, rejudecând:

În baza art. 396 alin.(1) și (5) raportat la art.16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, achită pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 alin.1 Cod penal din 1969 cu referire la art.6 din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 5 Cod penal.

Constată că inculpatul a fost reținut și arestat preventiv de la data de 08.09.2015 până la data de 07.10.2015.

Dispune ridicarea sechestrului asigurator, instituit prin ordonanța nr...../P/2015 din data de 10.09.2015 a Direcției Naționale Anticorupție-Serviciul Teritorial Oradea, asupra bunului imobil aparținând inculpatului A., situat în

II. În baza art. 421 pct. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, respinge, ca nefondat, apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea** împotriva aceleiași sentințe.

În baza art.275 alin.(3) din Codul de procedură penală, cheltuielile avansate de stat în fond și în apel rămân în sarcina acestuia.

Onorariul convenit apărătorului desemnat din oficiu pentru apelantul intimat inculpat, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de 217 lei, rămâne în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 14 martie 2019.